

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 4-a din Post (a Sfântului Ioan Scărarul)

Sfântul Ioan Scărarul a scris cum a trăit și a trăit cum a scris

Pomenirea Sfântului Ioan Scărarul în Duminica a patra din post nu se face pentru că ar fi ziua trecerii lui la viața veșnică, ci este pomenit în duminica a patra

din Post ca dascăl al pocăinței. El se numește Scărarul, pentru că a scris o carte deosebită pe care a intitulat-o „**Scara virtuților**” sau „**Scara paradisiului**”, prin care

ne arată cum, prin lepădarea de patimi și prin dobândirea virtuților, oamenii urcă duhovnicește, în sufletul lor, spre învierea sufletului și spre întâlnirea cu Hristos Cel Răstignit și înviat, adică prin comuniunea cu Dumnezeu ei dobândesc Raiul sau Paradisul. „Scara” a fost și încă mai este în multe mănăstiri călăuză duhovni-cească în lupta împotriva patimilor și în dobândirea virtuților.

În cartea aceasta, se vede că Sfântul Ioan a scris cum a trăit și a trăit cum a scris. De aceea, în duminica a patra din Postul Sfințelor Paști, el este pomenit ca „**scară**” sau **întăritor al celor ce se nevoiesc și urcă sau sporesc duhovnicește**, atât prin pilda vieții sale, prin scrisul său, cât și prin rugăciunile sale pentru cei ce se luptă duhovnicește, așa după cum ne arată cartea Triodului: „*Întărind ca niște trepte virtuțile, spre cer te-ai suit cu adevărat luminând, prin dreapta credință, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile demonilor, și păzești pe oameni de vătămarea lor, o Ioane, scara virtuților; și acum te rogi, să se mântu-iască robii tăi*” (Utrenia Duminicii a IV-a).

Sursa: ortodox.md

Dragostea acoperă mulțime de păcate

Dragostea nu se poartă cu necuviință, dragostea este politicoasă, binevoitoare, aduce liniște în jurul său. Se poartă cu multă cuviință, nu caută numai ale sale, ci se interesează și de ceilalți. Dragostea nu se aprinde de mânie. **Unde-i mânie, nu-i iubire.** Dragostea nu pune la socoteală răul, nu este pomenitoare de rău.

Sfântul Ioan, cel ce a scris *Scara*, vorbind despre pomenirea de rău, despre aducerea-aminte de răul pe care ți l-a făcut cineva, spune că aceasta este „**rugina sufletului**”, „**viermele minții**”, este „**cui înfipt în**

suflet”, este păcat neîncetat, este fărădelege de fiecare clipă, iar în *Pateric* se spune că cel care e pomenitor de rău, care își amintește de acele rele pe care i le-a făcut cineva, acela ori de umblă, ori de mănâncă, ori de doarme, ori altceva de face, ca de rugină se mănâncă, e ros de pomenirea răului, e neliniștit, e nemulțumit. Or, dragostea nimicește toate acestea.

De aceea se spune în Scriptură că **dragostea „acoperă mulțime de păcate”**.

Arhimandrit Teofil Părăian

Despre consumul de „apă vie”

Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine... râuri de apă vie vor curge din pântecele lui (Ioan 7, 37-38)”. Lucrarea harului divin, care curăță păcatele omului prin căință, este apa cea vie. Ea stăvilește seceta sufletului sărac, prin apa Botezului și prin lacrimile pocăinței, pentru a întreține apoi virtuțile sfinte ale vieții creștine.

În fiecare an, pe 22 martie, sărbătorim Ziua Mondială a Apei, prilej de a se vorbi despre elementul esențial care susține viața și implicațiile atât de complexe ale apei în existența noastră, despre necesitatea raționalizării consumului de apă, amintindu-ne că ceea ce pentru noi este o normalitate, pentru mulți semeni de-ai noștri ea reprezintă, din păcate, un lux. Societatea și însuși traiul sunt de neconceput fără existența ei. În lipsa acesteia pământul nu ar fi decât un pustiu arid, tărâm al foametei, al secetei, unde oamenii și animalele ar fi înghițiți de piere.

Sfântul Chiril al Ierusalimului spune că „**apa este elementul constitutiv al tuturor lucrurilor**”. Lipsa ei înseamnă pustiu; excesul aduce catastrofa. De-a lungul istoriei, milioane de vieți s-au stins fie din prea puțină sau din prea multă apă. Așezări omenești, orașe și state s-au născut și au dispărut la margine de apă. Civilizații înfloritoare și-au înfrățit existența cu multe cursuri de apă pe malul cărora omul a trăit, a creat, s-a bucurat, a tânjit, a sperat, iar apoi, deși s-a stins din această lume, gustând din „apa cea vie”, sufletul s-a înveșnicit.

În materialul de față, vă propun să poposim, asupra acestui „sortiment” de apă. **Ce este apa vie și ce proprietăți are?** Termenul de apă vie îl întâlnim nu doar în dumnezeieștile scripturi, ci și în unele creații literare și chiar în fizică ori medicină. În basmele populare românești, apa este cea care dă putere eroilor, aflați în luptă cu zmeii, balaurii sau alte făpturi înfricoșătoare care simbolizează răul. Bunăoară, Prâslea, protagonistul basmului *Prâslea cel voinic și merele de aur* izbutește să-l învingă pe zmeu, după o aprigă confruntare, ajutat numai de o tânără prințesă, care-i aduce nu cine știe ce poțiuni cu proprietăți magice, ci doar apă. La fel, în basmul popular *Greuceanu*, personajul principal este salvat de corbul curajos care-i aduce apă dulce, adică apă vie, din care bând, viteazul capătă o neașteptată forță supranaturală, reușind să-l bage în pământ pe dușman. În *Povestea lui Harap-Alb* scrisă de Ion Creangă, fata împăratului Roș repune capul lui Harap-Alb la loc, îl înconjoară de trei ori, apoi îl stropește cu apa vie, iar personajul revine la viață. Ba, în unele creații literare apa este prezentată drept simbol al genezei, ca în basmul *Făt Frumos din lacrimă* scris de Mihai Eminescu. Născut prin minunea lui Dumnezeu, din lacrima Maicii Domnului, Făt Frumos va cunoaște de fapt, două origini divine: prima, a venirii pe lume din lacrima Fecioarei, iar a doua, din porunca lui

Dumnezeu, care regenerează izvorul în făptura omenească la rugămintea Sfântului Petru. Mihail Sadoveanu vorbește chiar despre împărăția apelor, o lume tainică, în care apa vorbește, devine prietenă și sfetnicul omului. În *Fântâna tinereții*, scrisă tot de neîntrecutul romancier pășcănean, din surul de sub arcul stâncii, cu o lumină de aur la baza lui, șerpuiește o apă blândă din care, dacă bea cineva, devine din nou tânăr.

Frumoase scrieri avem în literatura română! Unele conțin fine trimeri la învățătura Bisericii referitoare la *apa cea vie*.

Știința a împrumutat din Sfânta Scriptură termenul de „apă vie”. Bunăoară, cea cu un conținut scăzut în deuteriu sau „apa vie”, cum i se mai spune, este un adevărat leac natural folosit în tratarea multor afecțiuni, fiind de fapt rezultatul muncii de aproape două decenii a unor fizicieni români, care au descoperit noi proprietăți vindecătoare ale vitalului lichid. La Institutul Național de Cercetare-dezvoltare pentru Tehnologii Criogenice din România, aceasta apă se produce încă din anul 1986. Descoperirea a adus cercetătorilor români cinci medalii de aur și trei de argint la saloanele de inventică de la Bruxelles, Geneva, Londra și Budapesta. În prezent, e folosită la tratarea pacienților în clinici din Ungaria, Japonia, SUA, Germania și România.

Însă cheia ce ne deschide înțelesul profund al noțiunii de apă vie ni-l oferă cuvintele **Sfintei**

Scripturi. Apostolul și evanghelistul Ioan prezintă pe **Duhul Sfânt** ca fiind drept „apa cea vie”. Lucrarea harului divin, care curăță păcatele omului prin căință, este apa cea vie! Ea stăvilește seceta sufletului sărac, prin apa Botezului și prin lacrimile pocăinței, pentru a întreține apoi virtuțile sfinte ale vieții creștine. **Apa cea vie este, așadar, simbol al harului dumnezeiesc** împărțit fericților râvnitori către Cereasca Împărăție. Pesemne că din acest izvor cerea bogatul nemilostiv săracului Lazăr ca să-și înmoaie degetul, dorind a-și potoli văpaia focului din iad. **Tot apă vie este și Mântuitorul Hristos**, precum însuși spune: „dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine... râuri de apă vie vor curge din pântecele lui (Ioan 7, 37-38). Apa cea vie pe care ne-o dăruiește Hristos, Mântuitorul nostru, este, în același timp, și al Său Cuvânt din sfintele Evanghelii, din care bând ne înnoim prin lucrarea Duhului Sfânt.

De aceea să trudem, fără a cunoaște odihnă, precum fântânarii odinioară, care răscoleau măruntaiele pământului în căutarea unui izvor de apă și să descoperim „apa cea vie” din cuvintele dumnezeieștilor scripturi sau revărsată prin Sfintele Taine ale Bisericii, căci însuși Hristos ne încredințează: „...*cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta în veac, și apa pe care i-o voi da, se va face în el izvor de apă care curge spre viața veșnică*”.

Arhimandrit Mihail Daniliuc
Sursa: *doxologia.ro*